

POSTANOWIENIE

23 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 23 maja 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości T. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w K.
przeciwko F. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. od
wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 8 lutego 2022 r., I AGa 269/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 lutego 2022 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację
pozwanego wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z 8 czerwca 2021
r.

Pozwany F. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła skargę
kasacyjną od tego wyroku. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadniła
oczywistą zasadnością skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) i nieważnością
postępowania przed Sądem Apelacyjnym (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej jej treści – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa, a zaskarżone orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe (zob. m.in. postanowienie SN z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). Powołując się na taką przyczynę kasacyjną skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom (zob. postanowienia SN: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, i z 10 kwietnia 2018 r. I CSK 730/17). Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienie SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22).

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżący nie powinien powtarzać przytoczonych podstaw kasacyjnych, ale koncentrować uwagę na jednoznacznym wykazaniu, że skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść skarżącego. Formułując natomiast uzasadnienie tej przyczyny kasacyjnej pozwany ograniczył się wyłącznie do stwierdzenia, że „oczywista zasadność skargi wiąże się w sposób ścisły z naruszeniem opisanym w pierwszej części uzasadnienia skargi, a mianowicie z naruszeniem art. 233 § 1 w zw. z art. 391 § 1 oraz art. 382 i art. 385 k.p.c.”. Już z tego względu wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie mógł być uwzględniony, skoro podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie mogą być oceniane dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznania.

Skargę kasacyjną można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, który ocenia się przez odniesienie konkretnego rozstrzygnięcia do podstawy materialnoprawnej orzeczenia co do istoty sprawy (zob. postanowienia SN: z 16 kwietnia 2019 r., I PK 115/18; z 21 grudnia 2021 r., IV CSK 615/21; z 14 czerwca 2023 r., I CSK 1041/23, i z 8 sierpnia 2023 r., I PSK 26/23). Oczywista zasadność skargi kasacyjnej determinuje więc konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia, wynikającą z

naruszenia przepisów prawa materialnego. Oparcie skargi kasacyjnej wyłącznie na zarzutach naruszenia przepisów postępowania – art. 233 § 1 w zw. z art. 391 § 1 oraz art. 382 i 385 k.p.c. – nie pozwala również na uznanie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2023 r., I CSK 742/23).

Zwrócić uwagę także należy, że cała argumentacja skargi kasacyjnej zmierza do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Apelacyjny oceny dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych – a w zasadzie ich braku w zakresie twierdzeń korzystnych dla skarżącego. Zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.) oznacza, że niedopuszczalne jest powoływanie się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji wyłącznie z tej przyczyny, w tym również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie SN z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20). W szczególności, że powołany przez skarżącego art. 233 § 1 k.p.c. dotyczy wprost oceny dowodów i zarzut jego naruszenia nie może być podstawą kasacyjną (zob. np. wyroki SN: z 27 lipca 2021 r., V CSKP 40/21; z 22 lutego 2018 r., I CSK 361/17). Artykuł 385 k.p.c. jest natomiast adresowany do sądu drugiej instancji i przesądza o tym a jaki sposób ma rozstrzygnąć sprawę jeżeli stwierdzi, że apelacja jest bezzasadna, czego skarżący nie zarzuca.

Lakonicznie uzasadnione argumenty skarżącego nie przekonują o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w tym, że zastosowanie powołanych w skardze przepisów prawa, było oczywiście błędne lub doprowadziło do nieprawidłowego rozstrzygnięcia, oraz że Sąd Apelacyjny naruszył prawo procesowe w sposób, który przekłada się na konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Rozpoznanie sprawy przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego, skutkujące nieważnością postępowania (art. 379 pkt 4 *in principio* k.p.c.), zgodnie z wykładnią prawa przyjętą w uchwale składu siedmiu sędziów SN z 26 kwietnia 2023 r. (III PZP 6/22, OSNP 2023, nr 10, poz. 104), dotyczy sytuacji, które miały miejsce po dacie jej podjęcia. Zaskarżony wyrok został natomiast wydany 8 lutego 2022 r. Nie zostały zatem wykazane okoliczności uzasadniające wniosek o

przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

[ms]